

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿԱՆ

Առ կույսն

Ո՛հ, մի՛նչն ցե՛րք, ըսե՛, ո՛կույս, հո՛գիս ըլլա գեղույդ գերի,
Եվ մի՛նչն ց՛ե՛րք թրթռան աղիք ցաված սրտիս և քնարի,
Լոկ համբուրիկ մուգեցի քաղել այտեղ մեկ թարմ վարդ,
Ճառագայթ մը խնդրեցի աչերեղ երկնազվարթ,
Ջրլացար դո՛ւ անգո՛ւթ, վարդ մը դժգույն ճակտիս,
Եվ ճառագայթ մ՛այն անդունդին խոր սրտիս .

Ոչ, ես չ՛եմ կրնար ապրիլ գուրկ գրկեղ,
Ծիծառնիկն ապրի դուրս բույնեն գեթ .

Տրտմալար քնարս գարնեն ջախջախ,

Գոցեն սիրտըս սիրաբախ . . .

Մնայք բարով, կո՛ւյս և քնա՛ր,

Կույսին տեղ լա՛ց, քա՛ր,

Ճակատս նըսեն

Հանգչեցնեն

Մաշող

Հող: